

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudců [redacted] a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci

žalobce: pplk. [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupeného advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

proti

žalovaným: **Policejní prezidium České republiky,**
první náměstek policejního prezidenta
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131,

takto:

- I.** Žaloba, aby soud zrušil rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131, a rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013, **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č.j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131, jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013, č. 1/2013. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 65.917,- Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2013 bylo toto rozhodnutí změněno tak, že bylo přiznáno odchodné ve výši 31.084,- Kč.
2. Žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť podle jeho názoru mu vznikl nárok na výsluhový příspěvek a nikoliv na odchodné. Případně, pokud by soud tuto námitku neshledal důvodnou, tak spatřoval nezákonnost v chybném výpočtu výše odchodného, a to v jeho chybném snížení z důvodu nesprávného započtení doby služby vojáka, a dále v nezohlednění přesčasových hodin.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že odchodné i výsluhový příspěvek sice patří společně mezi výsluhové nároky upravené v části jedenácté služebního zákona, právní režim jejich přiznání je ovšem odlišný a je upraven pokynem ministra vnitra č. 6/2007 ze dne 4. 1. 2007. Z něhož se podává, že prvostupňový služební funkcionář ani žalovaný nebyli věcně příslušní rozhodnout o výsluhovém příspěvku. Daný spor se tak může týkat pouze výše odchodného. K žalobcově námitce, že do odchodného nebyl započítán příjem za odsloužené přesčasové hodiny v letech 2010 - 2012 žalovaný uvedl, že služební funkcionář nejen, že nezkoumá, ale v řízení o přiznání odchodného není ani oprávněn zkoumat, zda všechny složky služebního příjmu byly poskytovány ve správné výši. O stanovení služebního příjmu v jeho náležejících složkách bylo již pravomocně rozhodnuto samostatnými rozhodnutími.
4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž setrval na své žalobní argumentaci. Argumentaci žalovaného ohledně výsluhového příspěvku shledal nepřiléhavou, žalobce se s takovým pokynem neměl možnost seznámit. Pokud nebyl žalovaný ve věci příslušný rozhodovat, měl věc postoupit věcně příslušnému orgánu.
5. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 Ad 17/2013 - 41, bylo žalobě vyhověno a napadené rozhodnutí ze dne 21. 5. 2013, včetně rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013, č. 1/2013 byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu projednání. Soud dospěl k závěru, že žalobci nevznikl nárok na výsluhový příspěvek podle § 157 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků a bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), jak se domníval žalobce, ale dal žalobci za pravdu, že výše odchodného byla nesprávně vypočtena, jelikož při stanovení doby trvání služebního poměru žalobce nebyla zohledněná doba základní vojenské služby žalobce od 24. 8. 1994 do 23. 8. 1995 a služba ve vojenské škole od 24. 8. 1995 do 17. 7. 1998. Ohledně neproplacení odpracovaných přesčasových hodin v letech 2010 až 2012 do služebního příjmu uvedl soud, že žalobce měl nárok za zahrnutí přesčasových hodin do příjmů, pokud by práce přes čas přesáhla 150 hodin za jednotlivé období a nebyla nařízena v důležitém zájmu služby. Tedy žalovaný pochybil, pokud se ve svém rozhodnutí s touto skutečností nevypořádal.
6. Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek soudu zdejšího zrušil rozsudkem ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 - 26. Nejvyšší správní soud se s městským soudem neztotožnil v závěru, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného charakterizovaného shora, vzhledem k tomu, že do služebního poměru vojáka z povolání byl žalobce přijat až dne 18. 7. 1998, nelze proto dobu služby ve vojenské škole od 24. 8. 1995 do 17. 7. 1998 ani dobu základní vojenské služby žalobce od 24. 8. 1994 do 23. 8. 1995, považovat za dobu služebního poměru ve smyslu § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 1. 2011, č.j. 3 Ads 161/2010 – 73, z něhož plynou stejné právní závěry. Procesní námitkou žalovaného, že městský soud neprovedl dokazování rozhodnutím Ministerstva obrany České republiky, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2013, se Nejvyšší správní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nezabýval. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem městského soudu, že správní orgány by byly vázány podle § 57 odst. 3 správního řádu pravomocným rozhodnutím o zápočtu přesčasů do dob pro výsluhové nároky, tedy i pro odchodné, pokud by takové rozhodnutí existovalo v době jejich rozhodování, avšak v době, kdy městský soud rozhodl, již byla tato předběžná otázka posouzena pravomocným rozsudkem městského soudu ze dne 10.5.2017, č.j. 9 Ad 13/2014-61. Okolnost, že proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, o které nebylo v době rozhodování městského soudu dosud rozhodnuto, neměla právní význam pro rozhodnutí městského soudu, tedy městský soud měl rozsudek výše uvedený buď akceptovat, nebo měl vysvětlit, proč se s tímto názorem neztotožňuje.

7. Městský soud v Praze věcně posoudil žalobu proti žalovanému, přičemž v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
8. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se žalobou proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce domáhat, aby soud takové rozhodnutí zrušil, popřípadě vyslovil jeho nicotnost.
9. Žaloba proti žalovanému není důvodná.
10. Podstata žaloby spočívala v řešení dvou klíčových právních otázek, tedy ohledně povahy doby základní vojenské služby a služby ve vojenské škole, v tom smyslu, zda měla být zahrnuta do doby trvání služebního poměru za účelem výpočtu odchodného a dále ohledně odsloužené přesčasové doby. Městský soud je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. v materiálním smyslu zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v takovém rozsudku.
11. Jak bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že do doby služebního poměru nelze počítat dobu základní vojenské služby ani dobu strávenou ve vojenské škole ve smyslu § 24 odst. 1 a § 25 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, jenž byl účinný do 30. 11. 1999, na něž navázal zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Ve služebním poměru vykonávají vojenskou službu jako své povolání pouze vojáci z povolání. Vojáky z povolání jsou praporčíci, důstojníci a generálové, kteří vykonávají vojenskou službu jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati na vlastní žádost po vykonání základní služby. Základní služba nebyla vykonávána ve služebním poměru. Na toto pojetí navázal i v § 3 zákon o vojácích z povolání ve spojení s § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru. Dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na odbytne či odchodné a jejich výši je doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby (§ 143 odst. 1, věta první, zákona o vojácích z povolání). Stejně závěry lze také nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2011, č. j. 3 Ads 161/2010 – 73.
12. V otázce odpracovaných přesčasů, jenž měly být, dle žalobce, zahrnuty do doby trvání služebního poměru, se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem městského soudu, který uvedl, že v rámci řízení o přiznání odchodného dle § 155 a § 156 zákona o služebním poměru bylo nutno zkoumat pro účely stanovení výše služebního příjmu pro výpočet odchodného, zda žalobci měly být zaplacené neproplacené přesčasové hodiny, a že bylo na žalovaném, aby prokázal splnění podmínek § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, mimo jiné okolnosti, zda byl žalobci nařízen výkon služby přesčas v důležitém zájmu. Nicméně, jak upozornil Nejvyšší správní soud, se městský soud v rámci svého odůvodnění nevypořádal s pravomocným rozhodnutím městského soudu ze dne 10. 5. 2017, č.j. 9 Ad 13/2014 - 61, v němž soud dospěl k závěru, že žalovaný v souladu se zákonem nezahrnul přesčasové hodiny do výše služebního příjmu pro výpočet odchodného, přičemž toto bylo potvrzeno jako věcně správné rozhodnutí i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 2 As 298/2017- 28. Městský soud se ztotožňuje s názorem uvedeným v rozsudku č. j. 9 Ad 13/2014 – 61, v tom ohledu, že správní orgán respektive i žalovaný jednal v souladu se zákonem, pokud neproplatil přesčasové hodiny do služebního příjmu, jenž byl základem pro výpočet odchodného, a to vzhledem k tomu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

smyslem přesčasových hodin v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok je kompenzovat vznik neočekávaných a mimořádných situací. Služba přesčas v rozsahu 150 hodin ročně a v důležitém zájmu, zejména při nahodilých situacích představuje výjimečné opatření, přičemž odměna za výkon této služby je zohledněná již ve služebním příjmu za výkon služby. Žalobce by měl nárok na proplacení služebního příjmu za odsloužené hodiny přesčas v případě, pokud by jeho služba přesáhla 150 hodin v každém kalendářním roce v průběhu let 2010 – 2012 nebo pokud by služba přesčas nebyla žalobci nařízena „v důležitém zájmu služby“ v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Od tohoto závěru se soud nemá důvod odklánět.

13. Soud po projednání věci ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 - 25 a se závěry ohledně odsloužených přesčasových hodin, vyplývající z rozsudku městského soudu 10. 5. 2017, č.j. 9 Ad 13/2014 – 61, dospěl závěru, že žaloba nebyla důvodná, neboť žalovaný nepochybil při stanovení výpočtu odchodného, proto soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení včetně řízení kasačního podle § 110 odst. 3 s.ř.s. rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch ani v tomto řízení ani v řízení o kasační stížnosti, žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení u obou řízení, nevznikly žádné náklady řízení přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu soud žádnou náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [redacted]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.